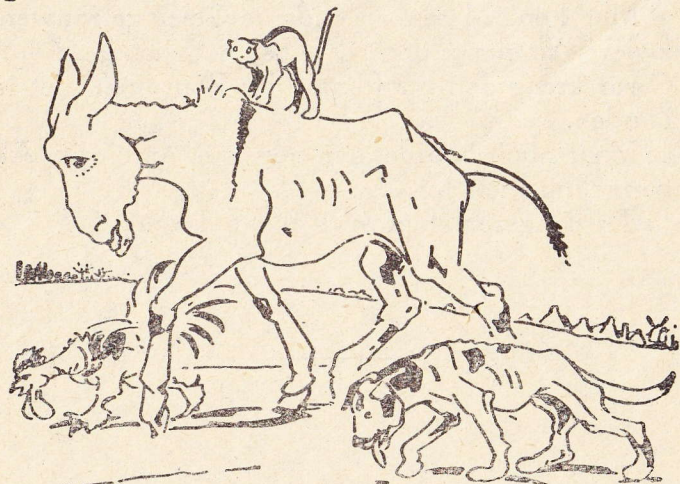

I. ABRAHAM HANS

Een ezel was oud geworden en hijgde als hij de kar moest trekken. Zekeren dag hoorde hij zijn baas tot de vrouw zeggen: «Ik ga den ezel naar den vilder brengen, want hij is versleten. Voor zijn vel zal ik misschien nog een goeden duit krijgen».

De ezel schrok zich haast een bult. Hij had heelemaal geen zin om doorgemaakt te worden. Hoe oud ook, hij hield nog van 't leven zooals de menschen. En 's morgens, vóór de baas en de baazin op waren, vluchtte de ezel weg, brommend

over de ondankbaarheid van zijn meester, die hem na zoovele jaren trouwen dienst, geen rust gunde.

De ezel wilde te Bremen straatmuzikant worden. Hij begaf zich naar die verre stad.

Een eind verder zag hij een jachthond, aan den kant van den weg. Het dier kermde droevig.

— Wat scheelt u? vroeg de ezel. Ge jankt zoo erbarmelijk.

— Over de ondankbaarheid van de menschen, antwoordde de hond. Heel mijn leven heb ik voor mijn baas het wild opgejaagd. Nu kan ik niet meer zoo loopen als de jonge honden en mijn baas wil me dood slaan. Maar ik heb gauw de plaats gepoetst.

— Of ge gelijk hebt! hernam de ezel. Ga met mij mee naar Bremen.

— Maar wat kan ik daar doen?

— Straatmuzikant worden, zooals ik. Wij zullen goed onzen kost verdienen.

— Top, zei de hond.

En hij stapte naast den ezel voort.

Een half uur verder hoorden ze triestig gemiauw en ze zagen een kat in een struik.

— Wel, ge lijkt niet vroolijk, merkte de ezel op.

— Hoe zou ik vroolijk zijn! antwoordde de kat. Dat zoudt ge ook niet zijn, als ze u het leven wilden benemen.

— Neen, dat is zeker niet prettig, sprak de ezel

en hij knipoogde eens naar den hond.

Ze wisten er immers alles van.

— Ja, stel u voor, hernam de kat. Ik heb geen scherpe tanden meer als in mijn jeugd en liever dan op muizenjacht te gaan, lig ik gezellig bij den haard te spinnen. En dat kan mijn baas niet verdragen. Hij wilde me een steen aan mijn hals binden en in 't water gooien... Maar natuurlijk ben ik er rap van door gegaan. Ik heb nooit van water gehouden.

— Wel, ga met ons mee naar Bremen, nodigde de ezel.

— Wat kan ik te Bremen uitvoeren?

— Net als wij muziek maken, en gij hebt een mooie stem, waarnaar ze te Bremen gaarne zullen luisteren. We verdienen er grof geld en lachen met ondankbare meesters.

— Ik ga mee, besloot de kat, en ze trippelde naast de anderen voort.

Nog wat verder kwamen ze voorbij een groote hoeve. Op een der pilaren zat een haan te kraaien.

— Vriend, wat maakt ge een lawaai, zei de ezel. De zon is toch al lang op. Zoo vroolijk?

— Ik kraai van verdriet maar niet van vreugde, antwoordde de haan. 't Is een schande, wat hier gebeurt. 't Zijn wreedaards daar binnen.

De haan wees met zijn kop verachtelijk in de richting van het huis.

— Verbeeld u, vervolgde hij, al jaren wek ik

hier elken morgen de menschen en zoo dikwijls heb ik goed weer voorspeld. En wat is nu mijn loon? Zondag komt er hier bezoek en de bazin wil eens flink opscheppen. En nu hoorde ik ze tot den baas zeggen:

«Zondag steken we den haan in den pot». Ik mag dus maar twee dagen meer leven en nu kraai ik zooveel ik kan. Want als ze mijn kop afgesneden hebben, is het met het kraaien voor goed uit. 't Is wreed, hé, op de wereld?

— En ge laat u zoo maar kalm in den pot stoppen? vroeg de ezel.

— Wat kan ik doen, tegen groote sterke menschen?

— Vluchten!

— Waarheen?

— Wel, ga met ons mee naar Bremen. We worden er straatmuzikant en iemand als gij hebben we nog juist noodig. Gij hebt goud in de keel.

— Wel, ik word opeens weer vroolijk, beweerde de haan. Ge schenkt me 't leven terug. Ik ga natuurlijk mee.

En de haan stapte met de drie anderen mee. Welgemoed sprak ons viertal over de plannen.

Maar Bremen was ver, heel ver! En de dieren werden moe. Alleen de ezel hield zich flink, als de oudste, de overste van de muzikanten. Vooral de kat hijgde. En toen mocht ze op den rug van den ezel zitten.

Dien dag konden ze te Bremen niet geraken. Ze besloten aan den kant van een bosch te overnachten. De ezel en de hond legden zich op het gras aan den voet van een boom. De kat klom op een tak en de haan wilde heel hoog in den top zitten. Vandaar kon hij heel ver zien. Hij bemerkte een lichtje.

— Zeg, vrienden, zei hij, ginder moet een huis staan. Daar kunnen we misschien wel wat te blikken krijgen.

— Ja, ja, sprak de ezel, toch minstens een maatje hooi.

— En een kluijfe, hoopte de hond.

— Een stuk spek, wenschte de kat.

— En wat graankorrels, verlangde de haan.

— We zullen er ook beter logies vinden, voor-spelde de ezel. Komt, we gaan er heen. Haan, gij kent de richting.

— Ja, ja, wees gerust. Wat ik gezien heb, vergeet ik niet! stoefde de haan.

Ze kwamen aan een eenzaam huis.

De ezel ging met zijn voorpooten op de vensterboord leunen; de hond sprong op zijn rug, de kat wipte op den hond zijn pels en de haan klom natuurlijk bovenaan. Ze wilden allen in het huis kijken. En wat ze zagen, bracht hun het water in den mond. Heerlijke spijzen, op een tafel, waar rond mannen zaten, gereed om te smullen.

— We zullen eerst een concert geven, zei de

ezel. Dan zullen we mogen meehappen aan al dat lekkers. Past op, ik geef het sein en sla de maat!

De ezel begon geweldig te balken, de hond te blaffen, de kat te miauwen, terwijl de haan zijn hoogste tonen uithaalde. Was me dat een kabaal! En de ezel sloeg met een van zijn voorpooten zoo geestdriftig de maat, dat hij de ruiten stuk sloeg en zijn lijf zoo schokte, dat hond en kat en haan naar binnen rolden. En de ezel hing ock met het voorlijf in de kamer.

De mannen, aan de tafel, waren roovers, en die dachten zeker, dat een regiment soldaten binnen drong of dat het spookte... in elk geval ze namen ijlings de vlucht.

— Zie zoo, zei de ezel, nu zijn wij hier baas. Smakelijk eten!

Ze zetten zich aan den disch en aten hun buikje rond. Dan bliezen ze het licht uit en wilden ze gaan slapen.

De kat legde zich bij den haard, de hond, naar oude gewoonte, bij de deur. De ezel vond het te warm in huis en strekte zich voor den gevel onder het afdak uit. En de haan klom op een tak van een boom naast de woning.

Na den vermoeienden dag dutten ze allen spoedig in en 't werd dus zeer stil in en rond het huis.

De roovers waren in het bosch gevlucht en stonden daar nu met een van honger rommelende

maag. Na hun eersten schrik werden ze toch wat beschaamd over hun haastigen aftocht.

En een van de roovers, — de stoutste, — wilde eens terug gaan, om te kijken, hoe het in huis gesteld was.

Voorzichtig sloop hij er heen. Hij hoorde niets en dat gaf hem moed. Zoo stil mogelijk trad hij binnen. Toch maakte hij wat gerucht en de dieren werden wakker. Ze waren op hun hoede.

De roover wilde licht maken. Naast den haard hingen zwavelstokjes. De man nam er een van. Hij hield de oogen van de kat voor vonken en wilde er het zwavelstokje aan in brand steken.

Maar de kat was op zoo iets niet gesteld. Ze begon vervaarlijk te blazen, sloeg een poot uit en krabde den roover over het gelaat.

De man schrok geweldig en liep heen. Maar de hond bij de deur beet hem in zijn been en buiten gaf de ezel hem een stamp, terwijl de haan luid kraaide.

Hijgend kwam de roover in het bosch terug.

— Hoe is het ginder? vroeg de hoofdman.

— O, zwijg, heel het huis is betooverd! stamelde de man.

Hij moest eerst wat op adem komen. En dan vertelde hij zijn wedervaren.

— 't Was stil in het huis, zei hij. Ik hoorde niets en ik trad binnen. 'k Wilde vuur maken en nam bij den haard een zwavelstokje. Maar daar

zat een vreeselijke heks, die op me toesprong al brieschend en me met haar lange vingers het gezicht open krabde. Ik snelde natuurlijk weg, doch aan de deur stond een kerel met een scherp mes en hij gaf me een steek in mijn been. Ik geraakte toch buiten, maar toen was daar een zwart monster, die me met een knuppel deerlijk op het lijf sloeg. Toen hoorde ik de stem van een rechter: «Breng den roover hier voor mij!»

Gelukkig ontkwam ik nog en nu krijgt niemand me weer naar dat huis. Want de politie wil er tooverij gebruiken om ons te vangen.

De roovers kraamden op en trokken naar een andere streek.

De ezel, de hond, de kat en de haan zagen niemand meer verschijnen.

— Wel, sprak de ezel, ons eerste concert heeft ons een milde belooning gebracht. We hebben een huis en er is hier veel eten. 't Is niet noodig naar Bremen te gaan. Willen we hier blijven?

De anderen vonden dat goed en als ze nog niet vertrokken zijn, verblijven de vier muzikanten nog op de hoeve.

(Naar Grimm.).

EINDE.

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van over land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. Al de verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

450. De avonturen in de Hooglanden. — 451. De gestoorde Zesdagenkoers. — 452. Uit een Gezin. — 453. Een Smokkelavontuur. — 454. De Weezen van de Beukenharst. — 456. Kars, de Herdershond. — 457. Een angstige Tocht. — 458. De verkleede Krijgsman. — 459. De Heldin van Maastricht. — 460. Een spion verrast. — 461. De wraak van den Eskimo. — 462. De schoolmeester van Sylt. — 463. Gevangen in het IJs. — 464. Het Spook van de Steengroeve. — 465. De Grootte Ronde. — 466. Erik, de Cow-Boy. — 467. De Roover uit Eikenloo. — 468. Het Geheim van den Torenkelder. — 469. Lina, de Smokkelaarster. — 470. Tweemaal Gered. — 471. De zoon van Keizer Karel. — 472. De Zwarte Vrouw uit den Polder. — 473. Djees, de Schoolier. — 474. De Cow-Boy en zijn Zuster. — 475. De Wilde Ridder en het Kind. — 476. Avonturen in de Grot. — 477. De Luchtreiziger. — 478. De Kinderen van den Visscher. — 479. Een vlucht in Rusland. — 480. Het Turfschip van Breda. — 481. Kerstmis in Sneeuw en IJs. — 482. Een vreemde Oudejaarsavond. — 483. De Tooveres van het IJs. — 484. Een Cow-Boy in de Gevangenis. — 485. De Jonge Strandlooper. — 486. Een Wonderbare Terugkeer. — 487. Het gestoorde Kamp. — 488. Een blijde Wederkomst. — 489. Het geheim van het Krasienhof. — 490. De Ridder met het Zilveren Kruis. — 491. De Heldin van den Vuurtoren. — 492. Koning Albert I. — 493. Koning Leopold III. — 494. Het Licht in de Duinen. — 495. Voetballers in Amerika. — 495bis. Koning Albert aan den IJzer. — 496. Vaders Vlucht. — 497. Een Martelares. — 497bis. Te Marche-les-Dames. — 498. De Jonge Verstekeling. — 498bis. De wraak van den Verstooteling. — 499. Ada's Avonturen. — 500. Uit het leven van A. Hans. — 501. Een zonderlinge vergissing. — 502. Een Vlaamsche knaap in oorlogstijd. — 503. De jonge wildstroeper. — 504. De bannelingen van Dinant. — 505. De zes honderd Franchimonteezen. — 506. Een nacht in het veerhuis. — 507. Het spook van Leffinge. — 508. De reis met het schoolschip. — 509. De gestoorde zeereis. — 510. De jonkvrouw van het Veen. — 511. Het spookhof. — 512. Het leed van Magda. — 513. Everaard Tserclaes. — 514. De Alweter. — 515. De strooper van het Zoniënwoud. — 515bis. Peter Benoît. — 516. Oorlogswoeker. — 517. De ondergang van Lombardzijde. — 518. Te laat. — 519. De opperbaas. — 520. 't Geheim van de schuur. — 521. De arme nicht. — 522. De avonturen van Klaas Wens. — 523. De ondergang van Vremdijke. — 524. De martelares Miss Cavell. — 525. De Boef van Elsloo. — 526. De verrader van Aubel. — 527. De Hulp van den Renner. — 528. Schipbreuk van de Méduse. — 529. Zijn eer hersteld. — 530. De redder van den Koning. — 531. De verlaten Koning.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

PRIJS: 60 CENTIEMEN.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

Derde druk.

Nr. 227.

A. Hans

Verdreven uit zijn Land

